

התירו לו חכמים לצאת לחוץ לארץ, אם נצרך לכך בשביל לדין
 ולערער עמכם – עם הנכרים על דברים שקנה, ולהצילם מידם,
 כשאינו יכול לעשות זאת בארץ ישראל, משום שטומאתה מדרבנן
 וכאמור. ויבשם שפמטמא הכהן בחוץ לארץ, כך מוטמא בבית
 הקברות – כך גם התירו לו להיכנס לבית הקברות לצורך הצלת
 ממונו מן הנכרי אם אין לו דרך אחרת.
 הגמרא מפסיקה את דברי הברייתא על מנת לבארם. תמזה הגמרא:
 בבית הקברות סלקא דעתך – וכי עולה על דעתך שיהא מותר
 לכהן לעבור דרך בית הקברות, והלא איסור טומאה בבית הקברות
 דאורייתא – מן התורה היא, ואסור לעבור על לא דאורייתא
 בשביל הצלת ממונו. מתרצת הגמרא: אין הכוונה שיכנס לבית
 הקברות ממש ויעבור על איסור דאורייתא, אלא שיכנס לבית הפרס
 שהכניסה לשם אסורה לו מדרבנן, שגורו חכמים (אהלות פי"ז מ"א) על
 שדה שהיה בה קבר ונחרש הקבר, ויש לחשוש שמא גררה עמה
 המחרישה מעצמות המת עצם קטנה כגודל שעורה, והעובר שם יגע
 בה או יזיח ממקומה, לכן גזרו שכל העובר שם בתוך מאה אמה על
 מאה אמה סביב מקום הקבר, נטמא, וכיון שטומאה זו היא רק מגזירה
 דרבנן, לפיכך הקילו בה לצורך הצלת ממונו.
 המשך דברי הברייתא: כהן ויוצא לחוץ לארץ או עובר דרך
 בית הפרס, כדי ללמוד תורה ולישא אשה, אמר רבי יהודה,
 אימתו, רק בזמן שאין מוצא הכהן ממי ללמוד בארצו, אבל בזמן
 שמוצא ממי ללמוד בארצו אינו מוטמא. רבי יוחנן אמר, אפילו
 בזמן שמוצא ללמוד בארצו יטמא, לפי שאין אדם זוכה ללמוד
 מפל מלמדיו, שיש רב שמשנתו סודרה בפיו ושונה דרך קצרה, אבל
 אינו מצוי במקומו וצריך ללכת אחריו למקום אחר. אמר רבי יוחנן
 ראייה לדבריו, מעשה ביוסף הכהן שהלך אחר רבו לציד – שהיא
 בחוץ לארץ, ללמוד תורה, ואפילו שהיה רב אחר בארצו, הרי
 שמותר לכהן להיטמא בטומאת ארץ העמים כדי ללמוד אצל רב
 שמוצא ללמוד אצלו.
 הגמרא מבארת שמברייתא זו קשה על דברי רבי יוחנן. מקשה
 הגמרא: יהי אמר רבי יוחנן שהלכה ברבי יוחנן שמותר ליטמא
 אפילו כשמוצא ללמוד בארצו, ומכך שרבי יוחנן עסק בברייתא זו
 משמע שרבי יוחנן ידע אותה, ואם כן קשה, אלא פליגי – הרי מוכח
 ממנה שחכמים חולקים על רבי נתן, שהרי נאמר בתחילתה שחכמים
 מתירים לקנות ביריד של נכרים, ואף שלוקחים בו מכס לעבודה זרה
 מהלקוחות, משמע שחכמים סוברים שמותר להנות את עבודה זרה,
 וקשה על רבי יוחנן שהניח את שיתת חכמים המתירים ופסק כרבי נתן
 האוסר. מתרצת הגמרא: אמר ר' רבי יוחנן, לעולם – באמת לא
 פליגי חכמים על רבי נתן, ולא קשיא סתירה מהברייתא של רבי נתן
 לברייתא זו, שפאן – הברייתא האוסרת, עוסקת בלוקח מן התגר –
 כשקנה אצל סוחר הקבוע בירידים, דשקלי מיכסא מיניה – שהם
 נוטלים מכס לעבודה זרה מהלוקח מהם, פאן – הברייתא שמתירה
 לקנות ביריד, עוסקת בלוקח מפעל הפית – כשקנה מסתם אדם,
 דלא שקלי מיכסא מיניה – שאין נוטלים בעלי הביט מכס מהלוקח
 מהם ואינו מהנה את עבודה זרה.
 הגמרא דנה בדברי הברייתא לעיל אודות הלוקח בהמה ביריד של
 גוים: אמר ר' קנה בהמה בשוק של גוים, תיעקר. מקשה הגמרא:
 והא איכא צער בעלי חיים בכך, וכיצד תיקנו חכמים שיעשה איסור.
 מתרצת הגמרא: אמר ר' אבי, אמר ר' חמא – אמר ה' ליהושע
 כשנאספו כמה מלכים להלחם נגדו כשכבש את הארץ (יהושע י"ד ט'),
 אל תירא מפניהם כי מחר וגו' אנכי נתן את כלם חללים לפני ישראל
 את סוסיהם תעקר ואת חרבתיהם תשרף באש, ומכאן שמותר
 לצער בעלי חיים בשביל למעט את כוחם של עובדי עבודה זרה, ולכן
 יש להתיר לקנות על דבר עבודה זרה אף בדבר עובדי עבודה זרה בעלי
 חיים.

אבל מהנה שרי – להנות את עבודה זרה מותר.
 הגמרא מביאה דעה חולקת: ורבי יוחנן אמר, אפילו מעושרות
 בפירות, שאינו נהנה מן הריח, נמי – גם – אסור לקנות שם, שהרי
 הוא קל וחומר, אם נאמר בפסוק שנהנה אסור, אף שמחטר בזה
 מהעבודה זרה, מהנה שמקיים בזה את העבודה זרה, לא כל שכן
 שאסור. ובקניה בחנויות מעושרות הוא מהנה את העבודה זרה, כי
 המוכרים בחנויות אלו מעבירים מכס ממעות הקניה לבעלי החנויות
 שהם כומרי עבודה זרה, והם משתמשים בו לצורכי העבודה זרה
 ולכן אסור, מה שאין כן בשאינן מעושרות שאינן של הומונים.
 הגמרא מקשה על ריש לקיש מברייתא: מיתבי, שנינו בברייתא, רבי
 נתן אמר, יום שעבודת פוכבים מנחת – פוטרן בו את המכס,
 היו מקריזין ואומרים, כל מי שנוטל עמרה – קישוט של עשבים או
 בשמים ששטחום לפני עבודה זרה, ויניח אותה בראשו ובראש
 חמורו לכבוד עבודת פוכבים, ויניח לו את המכס – יפטר והוא
 מהמכס, ואם לאו, אל יניח לו את המכס. יהודי שנמצא שם, מה
 יעשה – כיצד ינהג, אם יניח העטרה בראשו, הרי נמצא שנהנה מריח
 העשבים או הבשמים האסורים בהנאה, ואם לא יניח העטרה
 בראשו, הרי לא יפטר והוא מתשלום המכס, ונמצא שבתשלום המכס
 הוא מהנה את עבודה זרה, אם כן אין לו אפשרות לקנות שם בדרך
 היתר. מפאן אמרו – מדין לא יניח נמצא מהנה, משמע
 שאסור להנות את העבודה זרה. למדו, שהנשוא ונתן בשוק של
 עבודת פוכבים, מכיון שההנה את עבודה זרה על ידי תשלום המכס,
 קנסוהו חכמים ואסרו בהנאה את הדברים שקנה, כגון אם קנה
 בהמה, דינה שתיעקר – צריך לחתוך את פרסות רגליה, כפי
 שיתבאר בהמשך. וכן אם קנה פירות, פסות – בגדים וכלים, ורקבו
 – ניחם לירקב. ואם החליף מעות, וכן אם קנה כלי מתכות, שהם
 דברים שאינם נרקבים, וזלזלם לים המלח סספינות אינן עוברות בו
 ואין חשש שיגיעו לידי בני אדם. ואיזהו עיקור שאמרו אצל בהמה,
 המנשר – חותך ומסיר את פרסותיה – פרסות שתי רגליה
 האחוריות, מן הארבעה ולמטה – מהעצם הגדולה התחתונה של
 הרגל או מהעצמות הקטנות שלמטה ממנה, שבאופן כך אינה נעשית
 טריפה, אבל מן הארבעה ולמעלה שנושית טריפה כח אסור, כיון
 שאסור לעשות טריפה בידים אף כשהבהמה אסורה בהנאה.
 הגמרא מבארת את הקושיא על ריש לקיש: קתני מיתה – מכל מקום
 שנינו בתחילת הברייתא, ויניח, נמצא נהנה, לא יניח, נמצא מהנה,
 כלומר שעל כרחו יעשה איסור, הרי שאסור להנות את העבודה זרה,
 וקשה על ריש לקיש שמתיר. מתרצת הגמרא: אמר רב משירישא
 בריה דרב אידי, הברייתא היא דברי רבי נתן, ורקב רבי שמעון
 קנין, שפליגי – חולקים – רבנן עליה דרבי נתן, ואנא דאמרי
 ברבנן דפליגי עליה – אני סובר שחכמים החולקים עליו.
 הגמרא מבארת את דעת רבי יוחנן: ורבי יוחנן שפסק כרבי נתן
 שאסור להנות את עבודה זרה, סבר של פליגי רבנן על רבי נתן,
 שאם נחלקו ודאי הוסיף פוסק כמותם של רבים.
 הגמרא מביאה ברייתא שמוכח ממנה שנחלקו רבנן על רבי נתן.
 תמזה הגמרא: ולא פליגי – וכי לא נחלקו חכמים על רבי נתן, והא
 תנאי בברייתא, הולכין ליריד של עובדי פוכבים שקובעים אותו
 ביום איד שלהם, ולוקחין – מותר לקנות שם מהם בהמה, עבדים
 ושפחות, פתים ושדות וקרימים מפני שממעט אותם כשלוקח מהם
 דברים שמשתמשים בהם, וכן בותב שטרות לראיה על מה שקנה,
 ומעלה פערקאות שלחן – ומביא אותם למקום שבו יושבים גדולי
 הנכרים ושופטיהם, כדי שיחתמו עליהם ויאשרו את אמיתותם. ואף
 על פי שהוא חשיבות וכושר להם ויש לחשוש שיבואו על ידי זה
 להודות לעבודה זרה, לא חששו חכמים למכן, והטעם, מפני שהוא
 כמציל מידם – שיש בזה משום הצלת ממונו של הישראלי, שאם
 יבוא הנכרי ויערער על המכירה, יהיה השטר שבחתימת הערכאות
 ראייה לסתור את דבריו. ואם היה הקונה בהן שמוזהר שלא
 להיטמא למת, ומשום כך אסור גם לצאת לחוץ לארץ שחכמים גזרו
 עליה שכל הנכנס לשם יטמא, מכל מקום מוטמא בחוץ לארץ –

המשך ביאור למס' עבודה זרה ליום שישי עמ' א

1 אין לומר על שום דבר 'הרי זה הקדש' בזמן הזה, לאחר שחרב בית
2 המקדש, לפי שסתם הקדש הוא לבדק הבית, ואסור בהנאה, וְאִין
3 מְתַרְיִטִין – וכמו כן אין לומר בזמן הזה על דבר 'הרי זה חרם', לפי
4 שסתם חרמים הם לבדק הבית, וְאִין מְעַרְיִבִין – אין לומר 'ערכי עלי',
5 או 'ערך איש פלוני עלי', שעליו ליתן להקדש את דמי הערך
6 המפורשים בתורה (ויקרא כז א-ה), כל הדברים הללו אסור לעשותם

7 בְּזִמְנֵן הַזֶּה, שמאחר ואין בית המקדש, אין לדברים אלו תקנה, ונמצא
8 הוא גורם מכשול, שיש לחשוש שיהנה מהם ונמצא שמעל בהקדש.
9 וְאִם הִקְדִישׁ, או עבר וְהִתְחַרְיִם, או עבר וְהִעָרִיף, עליו לאבדם בכדי
10 שלא יבוא להכשל בהם, לפיכך אם היתה זו פְּהֻמָּה שהפריש לצורך
11 הקדש, תִּיעָקֵר – צריך לעקרה. ואם היו אלו פִּידוֹת או פְּסוּת
12 וְכֵלִים,

מסתפק, כיון שהעיקור גורם שימות, בודאי שאסור לעשות זאת. **בי**
קא מיבעיא לי, כשקנה עבד שהוא עובד פוכבים, מאי, האם
 יעקרנו או לא. **אמר ליה רבי עילאי** לרבי יונה, **מאי קא מיבעיא לך**
 – מה יש לך להסתפק, **תניא** – הרי ברייתא מפורשת היא, שכך
 שנינו, **העובדי פוכבים והרועי בהמה דקה מישראל**, שהם בחוקת
 גולנים, שרועים את צאנם בשדות של אחרים, **לא מעלין אותם מן**
 הבור אם נפלו לתוכו, ואף על פי שקרובים למות, והתורה הזהירה
 'לא תעמוד על דם רעך' (ויקרא יט טז), אלו אינם בכלל רעך, **ולא**
מוזידין אותם לבור בשביל להמיתם. מכל מקום מבואר בברייתא,
 שאף את הגוי אסור להורגו בימים, ואם כן הקונה עבד גוי פשוט
 שאסור לעוקרו, שגורם בכך למותו.
 הגמרא דנה לדעת הברייתא השניה (לעיל ע"ג) שמתירה לקנות ביריד
 של גויים בהמות ועבדים, האם אף עבד גוי בכלל זה: **אמר ליה** –
 שאלו רבי ירמיה **לרבי יורא**, **קתני לעיל (ע"ג) בברייתא, לוקחין מהן**
בהמה עבדים ושפחות. מה ששנינו 'עבדים', האם עבד ישראל
 דווקא, או דלמא מותר לקנות אפילו עבד פוכבים. **אמר ליה**
 רבי יורא, **מסתברא שרק עבד ישראל מותר לקנות, דאי** – שאם
 מותר לקנות גם עבד פוכבים, יקשה, **למאי מיבעיא ליה** – למה
 הוא צריך לו, כלומר, איזו מצוה יש בקנייתו שמחמתה נתייר לו
 לקנותו.
 דעות נוספות בענין זה: **בי אתא רבין**, **אמר בשם רבי שמעון בן**
לקיש, מותר לקנות אפילו עבד פוכבים, **מפני שמכניסו**
תחת כנפי השכינה, שכאשר ימול את עצמו ויטבול ולשם עבדותו,
 יתחייב בכל המצוות שנשים חייבות בהן. דעה החולקת: **אמר רב**
אשי, אטו – וכי האם טעם זה שייך אצל הקונה בהמה, והלא **מאי**
מכניס תחת כנפי השכינה איכא, ומדוע התיירו לקנות בהמה
 ביריד. **אלא הטעם שהתיירו קניית בהמה, משום מעוטייהו** –
 שממעט בכך את כחם של הגוים, שקונה מהם את בהמתם העומדת
 לשימושם. **והכא נמי לגבי עבד, דממעטי** – שממעט מהם דבר
 שנשתמשים בו, לפיכך **שרי** – מותר לקנותו.
רבי יעקב זבן סנדלרא – קנה סנדל מגוי ביריד של עבודת פוכבים.
רבי ירמיה זבן פיתא – קנה שם פת. **אמר ליה חד לתבריה, יתמא**
 – הנך נוהג כיתום שאין בו דעת, **עבד רבך הוי** – וכי רבך ורבי יוחנן
 היה נוהג כך לקנות ביריד שלוקחים בו מכס, הרי הוא מהנה את
 עבודה זרה בכך, ואסור הדבר לדעתו. **אמר ליה אידך** – אמר לו גם
 חבירו, **יתמא, עבד רבך הוי**, ומדוע קנית אתה כאן.
 מפרשת הגמרא: **ותרוויה מפעל הפית זבון** – שניהם קנו אצל בעל
 הבית, והרי זה מותר, משום שאין נוטלים ממנו מכס, ומה שנזפו זה
 בזה, הואיל וכל חד וחד סבר, **תבראי מתרין זבון** – חבירי קנה אצל
 סוחר שחייב בתשלום מכס. **דאמר רבי אבא בריה דרבי חייא בר**
אבא, לא שנו שאסור לקנות ביריד, אלא בלוקח מן התגר, דשקלי
מיכסא מיניה – שלוקחים ממנו מכס, **אבל בלוקח מפעל הפית,**
דלא שקלי מיניה מיכסא מותר.
אמר רבי אבא בריה דרבי תימי בר אבא, אילמלא הית רבי יוחנן
הא זימנא פאתרא דקא שקלי מיכסא – אילו היה רבי יוחנן בזמנו
 במקום שלוקחים מכס, **אפילו מפעל הפית הוה אסר לקנות ממנו,**
 שהרי לוקחים ממנו מכס.
 שואלת הגמרא: **אלא אינהו** – רבי יעקב ורבי ירמיה, **היכי זבון** –
 כיצד הותר להם לקנות אפילו אצל בעל הבית. מיישבת הגמרא:
מפעל הפית שאינו קבוע זבון – הם קנו, שאין המוכסים נותנים
 דעתם עליו לגבות ממנו מכס.

משנה

בתחילת הפרק שנינו שאסור לשאת ולתת עם הגוים סמוך ליום
 אידם, משנתינו מוסיפה שיש דברים שאסרו למכור להם כל ימות
 השנה, משום שבדברים אלו הם משתמשים לעבודה זרה: **אלו**
דברים אסורים למכור לעובדי פוכבים בכל ימות השנה,
אצטרובלין, ונגות שוח – תאנים לבנות, ופמטורות, ולבונה – מין

ירקבו – יניחם במקום מוצנע עד שירקבו, כדי שלא יבוא להנות
 מהם. ואם היו מעות וכלי מתכות, אין להם תקנה אחרת, אלא
יוליכם לים המלח, מקום שבו אין חשש שיגיעו לידי אדם.
 מבארת הברייתא: **ואיזהו עיקור שיש לעשות לבהמה שעבר**
והקדישה או החרימה, נועל דלת פנייה, שלא תוכל לצאת לרעות
 בשדה, **והיא מתי מאיליה ברעב**. וקשה, שבברייתא לעיל (ע"ג)
 שנינו שעיקור הוא כריתת פרסות הרגלים, ומדוע לענין מקדיש
 העיקור הוא על ידי נעילת דלת. מתרצת הגמרא: **אמר אבין, שאני**
התם – שונה הדבר בהקדש, שאין עושים עיקור של כריתת הפרסות,
משום ביוזן קדשים, לפי שעד תמות הבהמה יארך זמן רב, וביוזן
 יש בכך שבהמת הקדש נראית זמן רב כשהיא קצוצת רגלים.
 מקשה הגמרא על תירוצו של אבין: **ונשקטיה מישהט** – שישחטנה
 מיד, שבכך אינה מתבזה, מה שאין כן כשתשהה כמה ימים ברעב, יש
 בזה ביוזן קדשים. מתרצת הגמרא: אם ישחטו אותה ככל בהמה, **אתו**
בהו – יכולים לבוא לידי תקלה, שישברו שהיא מותרת באכילה.
 חזרת הגמרא ומקשה: **ולישויה** [דעשנה] **גיסמרא** – יחתכה
 לשנים, וביוזן קדשים אין בזה, שהרי מתה מיד, ואף חשש תקלה אין
 כאן, שהרי היא נבילה ולא יאכלו ממנה. מתרצת הגמרא: **אמר אבין,**
אמר קרא – נאמר בפסוק (דברים יג ג) **כשצויה ה' לישראל**
שבהיכנס לארץ יאבדו את כל המוקמות שעבדו עבודה זרה,
ונתתם את מוצהותם וגו', **לא תעשו בן לה' אלהיכם**, שלא
 תעשו בקדשי שמים כעין לעבודה זרה, ומכיון שעל
 מזבחותם נאמר לנתוחן, שהיא הריסה, שמשליך אבניו לכאן ולכאן,
 אם כן אי אפשר לעשות בקדשי ה' גיסטרא שהיא כעין ניתוחן,
 שחותכה לשנים.
 תירוצו נוסף מדוע בהקדש לא עושים נישור פרסות: **רבא אמר, מפני**
שנראה מנעשה זה של נישור הפרסות **כמטיל מום בקדשים**.
 תמדה הגמרא: וכי רק מדרבנן הוא אסור ומשום **שנראה** כמטיל
 מום בקדשים, והלא **מום מעליא הוא**, ואסור מן התורה. משיבה
 הגמרא: **הני מילי שהטלת מום בקדשי אסורה מן התורה, דווקא**
בזמן שפית המקדש קיים, דהוה – שראוי הקרבן **להקרבה**, ובה
 נדרש כל הפסוק, 'תמים יהיה לרצון כל מום לא יהיה בו' (ויקרא כב כא),
 שקרבן הראוי לרצות, לא ישיל בו מום, אולם **השתא** – בזמן הזה
דלא הוי להקרבה, לית לן בה – אין לאסור מן התורה, לפיכך נקט
 רבא הלשון 'נראה', שאינו אסור אלא מדרבנן.
 הגמרא חוזרת ומקשה על רבא: **וליהווי כמטיל מום בפעל מום** –
 והרי יזא זה כמי שמטיל מום בבהמת קדשים שהיתה בעלת מום,
דאף על גב דלא הוי – שאינה ראויה **להקרבה**, מחמת המום שיש
 בה כבר, בכל זאת **אסור** מן התורה להטיל בה מום נוסף, והרי המטיל
 מום בבהמה בזמן הזה דומה למטיל מום בבעלת מום, שבשני
 המקרים הבהמה אינה ראויה להקרבה, וקשה על רבא, מדוע נקט
 הלשון 'נראה' שמשמעו שאין כאן אלא אסור דרבנן, הרי יכול היה
 רבא לתרץ שהברייתא סוברת שהמטיל מום בבעלת מום אסור מן
 התורה.
 מתרצת הגמרא: **פעל מום בזמן שבית המקדש קיים, נהי דלא הוי**
לגופיה – אמנם שהקרבן מצד עצמו אינו ראוי להקרבה, מכל מקום
לדמי הוי – שראוי לפדותו בדמים שבהם יקנו בהמה אחרת ויקריבוה
 על המזבח, וכיון שכן, שייך בו הציצוי של 'תמים יהיה לרצון' וגו'
 ולכך יש איסור להטיל בו מום, **לאפוקי** – יצא מכלל זה, **הכא** – כאן
 בבהמת קדשים בזמן הזה, **דלא לדמי הוי ולא לגופיה הוי** – שאינה
 ראויה להקרבה, לא מחמת דמיה, ולא בגופה, לפיכך לדברי הכל
 המטיל בה מום אין איסורו אלא מדרבנן.
 הגמרא דנה בקנה עבד ביריד של עבד: **אשכחיה** [מצאון] **רבי יונה**
לרבי עילאי, דקאי אפיתחא דצור – שעמד בפתחה של העיר צור.
אמר ליה רבי יונה, קתני לעיל (ע"ג) בברייתא של רבי נתן, הלוקח
בהמה בשוק של גוים תיעקר הבהמה. ויש לדון, קנה עבד, מאי –
 מה דינו לפי רבי נתן, האם גם בו קנסו לעוקרו או לא. ומבאר רבי יונה
 את ספיקו, **עבד שהוא וישראל, לא קא מיבעיא לי** – אין אני

המשך ביאור למס' עבודה זרה ליום שישי עמ' ב

1 הנקרא לבונה זכה, וְתִרְנְגוּל הַלֶּבֶן. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, מוֹתֵר לְמַבּוּר
2 לוֹ תִרְנְגוּל לֶבֶן כֹּאֲשֶׁר קוֹנְהוּ הַגִּי בֵּין הַתִּרְנְגוּלִין הָאֲחֵרִים,
3 שֶׁכֶּשֶׁקוֹנָה הַרְבֵּה תִרְנְגוּלִים, מוֹכַח שְׂאִין כּוֹנְתוֹ לְשֵׁם עֲבוּדָה זָרָה.
4 וּבִזְמַן שֶׁהוּא מוֹכֵר לוֹ תִרְנְגוּל לֶבֶן בְּסִגְיָ עֲצָמוֹ, קוֹטֵעַ אֶת אֲצָבָעוֹ
5 שֶׁל הַתִּרְנְגוּל וּמוֹכְרוֹ לוֹ, לְפִי שְׂאִין הַגִּים מְקַרְיָבִים חָסֵר [–בַּעַל דַּח

6 שֶׁחָסַר לוֹ אֲבֵרוֹ לְעֲבוּדָת כּוֹכְבִים. וְשֹׁאֵר כָּל הַדְּבָרִים שֶׁקוֹנָה גֵי
7 מִיִּשְׂרָאֵל, סְתָמָן – אִם קָנָה סֵתֵם, וְלֹא אָמַר שְׁלוּקָתָם לְשֵׁם עֲבוּדָה
8 זָרָה, מוֹתֵר לְמַכּוֹר לוֹ. וְפִירוּשָׁן – שֶׁאֵמַר בְּפִירוּשׁ שְׁלוּקָתָם לְעֲבוּדָה
9 זָרָה, אָסוּר לְמַכּוֹר לוֹ. רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר, אִף דְּקָל טָב וְחֶצֶב (וְנִקְלָב),
10 אָסוּר לְמַבּוּר לְעוֹבְדֵי כּוֹכְבִים, גּוֹזְרָה שְׂמַא יִקְרִיב מֵהֶם לְעֲבוּדָה זָרָה.